

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **K. T.**, zastoupený Mgr. Adélou Jílkovou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 304, Heřmanův Městec, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j. KUKHK-8437/DS/2024-3 RK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 11. 2024, č. j. 31 A 21/2024-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hořice, který zamítl námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce ke dni 24. 11. 2022 dosáhl celkového počtu 12 bodů, neboť tohoto dne nabyl právní moci příkaz Městského úřadu Znojmo o uložení správního trestu za přešupek hodnocený 7 body. Oznámení o pravomocném příkazu však bylo příslušnému obecnímu úřadu doručeno až dne 20. 1. 2023, kdy byl záznam 7 bodů do registru teprve fakticky proveden, a to zpětně ke dni nabytí právní moci příkazu.

[2] V mezidobí žalobce dne 21. 12. 2022 absolvoval školení bezpečné jízdy a na základě tehdejšího stavu evidence, v níž měl zaznamenáno 6 bodů, mu byl proveden odečet 3 bodů podle § 123e odst. 4 zákona o silničním provozu. Po dodatečném záznamu 7 bodů zpětně ke dni 24. 11. 2022 však správní orgán dovodil, že žalobce ke dni absolvování školení nesplňoval podmínku § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu „neměl ke dni ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy v registru řidičů zaznamenáno více než 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body“, a proto odečet tří bodů opravou záznamu anuloval. Jelikož po této korekci žalobce dosáhl hranice 12 bodů, považoval správní orgán oznámení o pozbytí řidičského oprávnění za důvodné. Na základě systematického výkladu a smyslu právní úpravy odmítl žalobcem prosazovaný přístup, tedy pokládat za relevantní faktický stav bodového konta řidiče v okamžiku podání žádosti o odečet bodů.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl. Krajský soud spatřoval těžiště žaloby v žalobcově přesvědčení, že mu nemůže jít k tíži pochybení Městského úřadu Znojmo, který nedodržel zákonnou lhůtu, v které měl oznámit příslušnému obecnímu úřadu spáchání přestupku. Soud však dospěl k závěru, že podstata věci leží jinde, a to ve výkladu § 123e odst. 4, především pojmu „neměl zaznamenáno“, ve spojení s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Podmínku „neměl zaznamenáno“ je podle něj nutno vykládat systematicky v kontextu s obecným ustanovením v § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se záznam bodů provádí ke dni nabytí právní moci uložení správního trestu (tedy vždy zpětně). Podmínku je třeba chápat materiálně (tj. kdy byly splněny předpoklady pro záznam), bez ohledu na to, kdy k provedení záznamu fakticky dojde. Žádosti o odečet 3 bodů nemělo být vyhověno, neboť 21. 12. 2022 byla žalobci pravomocně uložena sankce za přestupkové jednání hodnocené 7 body, a tím i překročena hranice 10 bodů. Že byl záznam proveden až 20. 1. 2023, není rozhodné. Krajský soud nepovažoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné ani neshledal porušení žalobcova legitimního očekávání.

II. Argumentace účastníků řízení

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[5] Stěžovatel považuje závěr krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného není z důvodů namítaných v žalobě nepřezkoumatelné, za nesprávný. Rozporuje, že se krajský soud spokojil se strohými úvahami žalovaného přesto, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal řadu nedostatků. Kusé odůvodnění nebylo dostačující.

[6] S tím, jak krajský soud vyložil pojem „neměl zaznamenáno“, stěžovatel nesouhlasí. Shodně jako v žalobě stěžovatel opakuje sled jednotlivých událostí a zdůrazňuje, že oznámení o nabytí právní moci příkazu bylo zasláno k jeho tíži namísto v zákonné pětidenní lhůtě až po dvou měsících. Výklad zastávaný krajským soudem v rozporu s úmyslem zákonodárce připustil svévoli úředníků. Ti budou moci navzdory v mezidobí proběhlému zákonnému odečtu bodů s oznámením pravomocného rozhodnutí vyčkávat, až bude evidován dostatek bodů k „vybodování“ řidiče.

pokračování

[7] Konečně stěžovatel namítá, že postup správních orgánů popřel zásadu legitimního očekávání obsaženou ve správním řádu.

[8] Žalovaný se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou.

[10] Jak již v minulosti NSS mnohokrát zdůraznil, kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a z kterých konkrétních důvodů považuje závěry soudu za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, bod 10). Stěžovatel tedy musí vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.

[11] V této souvislosti kasační soud rovněž připomíná, že pouhý, blíže neodůvodněný, nesouhlas s právními či skutkovými závěry krajského soudu nelze považovat za řádnou kasační argumentaci. Z kasační stížnosti musí být patrné, které konkrétní úvahy krajského soudu stěžovatel pokládá za nesprávné a z jakých důvodů. Tento požadavek dlouhodobě vyplývá z judikatury NSS, podle níž musí kasační stížnost obsahovat alespoň elementární polemiku s napadeným rozhodnutím, tj. uvést, v čem stěžovatel spatřuje jeho vadnost (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40). Ačkoli kvalita této polemiky může být různá, z kasační stížnosti musí být vždy zřejmá snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, případně zdůraznit relevantní judikaturu či rozvést ty žalobní argumenty, které stěžovatel považuje za rozhodné (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, bod 13). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž jakkoli reflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné.

[12] Z porovnání obsahu kasační stížnosti a žaloby v této věci Nejvyšší správní soud zjistil, že značná část kasační argumentace postrádá základní náležitosti způsobilé kasační námitky tak, jak byly vymezeny výše. Stěžovatel ve velkém rozsahu pouze doslova opakuje tvrzení a námitky obsažené již v žalobě, aniž by jakkoli reflektoval, jakým způsobem se s nimi krajský soud vypořádal v odůvodnění svého rozsudku. To se týká především textu obsaženého ve třech odstavcích na straně 3 kasační stížnosti a všech odstavců na stranách 4

a 5. Ty jsou obsahově totožné s žalobou a nepředstavují žádnou polemiku se závěry krajského soudu.

[13] Extrémní shoda žalobní a kasační argumentace je patrná u námitky porušení legitimního očekávání a předvídatelnosti na stranách 4 a 5 (v části VII) kasační stížnosti, která je zcela totožná s textem žaloby (části VI), aniž by se stěžovatel jakkoli vymezil vůči odůvodnění krajského soudu. Ten se přitom s touto námitkou vypořádal v bodě 27 svého rozsudku, kde vysvětlil, že legitimní očekávání žalobce (stěžovatele) porušeno nebylo, neboť musel počítat se zaznamenáním bodů za spáchaný přestupek, a současně konstatoval, že tvrzené svévoli úředních osob nic nenasvědčuje. Stěžovatel na tyto závěry nijak nereaguje a omezuje se na pouhé zopakování žalobní argumentace mířící však proti postupu a rozhodnutí žalovaného správního orgánu (nikoli soudu), doplněné o lakonické sdělení, že s krajským soudem nesouhlasí. To však požadavky na přípustnou kasační námitku nenaplnuje.

[14] Obdobná situace nastala též u části VI kasační stížnosti, v níž je převážná většina textu opět totožná s žalobou a neobsahuje žádnou konfrontaci s právními závěry krajského soudu, které jsou podrobně rozvedeny zejména v bodech 20 až 26 jeho rozsudku. V tomto rozsahu je kasační stížnost rovněž nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Pouze v prvních dvou odstavcích této části, které nejsou totožné s textem žaloby, stěžovatel uvádí, že nesouhlasí s výkladem pojmu „neměl zaznamenáno“, který považoval krajský soud za zásadní. Konstatuje, že tímto svým závěrem krajský soud *de facto* „legalizoval“ postup správních orgánů při zápisu bodů, ačkoli takovým postupem došlo k porušení zákona. Ani tato část však nepřináší žádnou konkrétnější polemiku s nosnými závěry krajského soudu. Jde opět o vyjádření nesouhlasu s posouzením provedeným krajským soudem a zopakování vlastního přesvědčení o tom, že postup správních orgánů nebyl v souladu se zákonem. Tyto výhrady ve vztahu rozsudku krajského soudu jsou natolik obecné, že je za kasační námitku vůbec nelze považovat (k požadavkům na formulaci námitek viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, týkající se sice žalobních námitek, ale jehož relevantní závěry jsou přenositelné i na formulaci důvodů kasační stížnosti, či rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 As 202/2022-25, bod 10).

[15] Z výše uvedených důvodů jsou námitky uvedené v částech VI a VII kasační stížnosti nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Takto formulované námitky nenaplnují požadavky na kvalifikovanou kasační argumentaci a neumožňují, aby se Nejvyšší správní soud zabýval věcným přezkumem závěrů napadeného rozsudku. Kasační soud nemůže nahrazovat aktivitu stěžovatele (jeho zástupkyně) a vyhledávat za něho potenciální nedostatky napadeného rozsudku (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2026, č. j. 2 Afs 250/2025-24, odst. 14).

[16] Z celého obsahu kasační stížnosti tak požadavkům na přípustné kasační námitky odpovídá pouze námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu obsažená v části V, kde stěžovatel formuluje vlastní argumentaci reagující na odůvodnění krajského soudu. Nejvyšší správní soud se tak mohl věcně zabývat pouze touto námitkou.

[17] Přezkoumá-li krajský soud správní rozhodnutí, které není k přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, nebo ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 As 137/2022-67, bod 27).

pokračování

Nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, nebo jeho nesrozumitelností. Jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, lze ji proto konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[18] Zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost lze jedině tehdy, kdy skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, zejm. bod 28, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, zejm. body 75 a 76).

[19] Námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem posouzeno jako nepřezkoumatelné, není důvodná. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností netrpí, ačkoli sám identifikoval v jeho odůvodnění vady. Tato argumentace však neobstojí. Jak vyplývá z výše uvedeného, nepřezkoumatelnost představuje jednu z nejzávažnějších vad řízení a lze ji konstatovat pouze tehdy, jestliže skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku, resp. proč považoval uplatněné námitky za nedůvodné. Samotná stručnost odůvodnění nebo nevhodná struktura textu ještě nepřezkoumatelnost nezakládají, pokud je z rozhodnutí zřetelná myšlenková linie správního orgánu a důvody, o něž své závěry opřel.

[20] Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na to, že žalovaný v podstatné části svého rozhodnutí postupoval šablonovitě, zabýval se jednotlivými pokutovými bloky a uváděl obsáhlé citace judikatury, což se míjelo s podstatou odvolací argumentace stěžovatele. Současně však uvedl, že v závěru rozhodnutí žalovaný na odvolací námitky reagoval, a z jeho úvah je patrné, jak dospěl ke svému závěru, a napadené rozhodnutí tak bylo možné věcně přezkoumat, s čímž NSS souhlasí.

[21] Stěžovatelova tvrzení o „překvapivém“ a „alibistickém“ závěru krajského soudu proto neodpovídají skutečnému obsahu přezkumu provedenému krajským soudem. Závěr, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností netrpí, tak odpovídá smyslu institutu nepřezkoumatelnosti, jak je chápán konstantní judikaturou kasačního soudu, a je dostatečně odůvodněn.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost v rozsahu jediné přípustné námitky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. Neshledal ani jiné vady, pro které by bylo třeba napadený rozsudek zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u